

Ne osvrći se

detektivski roman

KARIN FOSUM

Preveo s norveškog

Igor Solunac

■ Laguna ■

Naslov originala

Karin Fossum

SE DEG IKKE TILBAKE!

KRIMINALROMAN

Copyright © J. W. Cappelens Forlag a.s, Oslo 1996

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Benti Konstanci

Uprkos tome što su pojedina imena izmenjena, predeo u kome je ova priča nastala prepoznaće oni koji tamo žive. Zbog toga sam se iz sveg srca potrudila da nijedan lik u knjizi ne bude zasnovan na stvarnoj ličnosti.

Valstad, februara 1996,
Karin Fosum

Ranhild je pažljivo otvorila vrata i provirila napolje. Niz put je sve bilo tiho, a povetarac koji se čitave noći poigravao među zgradama konačno beše uminuo. Okrenula se i povukla kolica za lutku preko praga.

„Nismo ni doručkovale“, požalila se Marte.

Pomogla je Ranhild s kolicima.

„Moram kući. Treba da idemo u kupovinu“, reče Ranhild.

„Da svratim kasnije?“

„Možeš, ako želiš. Ali posle kupovine.“

Sad je već hodala po šljunku i gurala kolica ka kapiji. Nije joj išlo, pa se okrenula i povukla ih.

„Ćao, Ranhild.“

Vrata se zatvoriše. Jak miris drveta i metala. Ranhild se pomučila s kapijom, ali morala je da bude oprezna. Martin pas bi mogao da pobegne. Pažljivo ju je posmatrao ležeći pod baštenskim stolom. Kad se uverila da je dobro zatvorila vratanca, zaputila se prema garažama. Htela je da pođe prečicom između zgrada, ali s kolicima bi joj bilo isuviše nezgodno. Jedan komšija je upravo zatvarao vrata garaže. Osmehnuo joj se i zakopčao kaput, pomalo čudno, jednom rukom. Veliki crni volvo čekao je na prilazu, a motor mu je prijatno brujaao.

„Pa, Ranhild, ti si baš poranila? Zar Marte još nije ustala?“

„Spavala sam kod nje“, reče ona. „Na dušek.“

„A tako.“

Zaključao je vrata garaže i bacio pogled na sat. 8.06. Zatim je seo u auto i odvezao se.

Ranhild je obema rukama gurala kolica. Stigla je do prilično strme nizbrdice, pa je morala čvrsto da ih drži kako joj se ne bi izmakla. Lutka Elise, kojoj je dala ime po sebi – zvala se, naime, Ranhild Elise – skliznula je u prednji deo kolica. To nije izgledalo lepo, pa je jednom rukom pustila ručku, namestila lutku na mesto, ušuškala je i nastavila nizbrdo. Bila je u patikama. Jedna je bila crvena sa zelenim pertlama, druga zelena s crvenim, a tako je i trebalo da bude. Na sebi je imala crvenu trenerku s lavićem Simbom na grudima i zelenu vetrovku. Kosa joj je bila izuzetno tanka i plava, ne naročito duga, ali je uspela da je navrh glave pričvrsti elastičnom trakom. Sa trake je visilo raznobojno plastično voće, dok joj je skupljena kosa štrčala posred temena kao mala zapuštena palma. Imala je šest i po, ali je bila sitna za svoje godine. Niko ne bi ni pomislio da već ide u školu, sve dok ne bi progovorila.

Na brdašcu nije srela nikoga, ali kad se približila raskrsnici, začu zvuk motora. Zaustavila se, pribila uz ivicu puta i čekala dok je kombi, kome se sa strane ljuštila boja, polako prelazio preko „ležećeg policajca“. Još više je usporio kad se na vidiku pojavila devojčica u crvenom. Ranhild je želela da pređe ulicu. S druge strane je postojao trotoar i majka joj je uvek govorila da tuda hoda. Čekala je da kombi prođe, ali on se zaustavi, a vozač otvori prozor.

„Prođi ti, ja ću pričekati“, rekao je.

Na tren je oklevala, a zatim prešla ulicu, okrenuvši se da popne kolica na ivičnjak. Kombi je krenuo, pa se ponovo zaustavio. Prozor na suprotnoj strani beše otvoren. Baš čudne oči, pomislila je, tako krupne i okrugle. Oči su bile dosta razmaknu-

te, bledoplave, poput tankog leda. Imao je mala ali puna usta, oklembesena poput ribljih. I zurio je u nju.

„Voziš kolica na Šiferbaken?“

Klimnula je glavom. „Živim u Granitvejenu.“

„Biće ti baš teško. A šta je u njima?“

„Elise“, odgovorila je i podigla lutku.

„Baš lepo“, rekao je i široko se osmehnuo. Usta su mu tako bila lepša.

Počeo se po temenu. Raščupana kosa mu je rasla u gustim pramenovima, te je ličio na ananas. Sad ju je još više raskuštrao.

„Mogu da te povezem“, reče. „Pozadi ima mesta za kolica.“

Ranhild se zamisli. Pogledala je uz brdo Šiferbaken; put je bio dug i strm. Čovek povuče ručnu i baci pogled na zadnje sedište.

„Mama me čeka“, reče Ranhild. U glavi joj je zvonilo na uzbunu, ali nije bila sigurna što.

„Pa brže ćeš stići ako te povezem“, odvrati on.

I to je prevagnulo. Ranhild je bila praktična devojčica. Odgurala je kolica iza kombija, a vozač je izašao, otvorio zadnja vrata i jednom rukom podigao kolica.

„Moraćeš da sediš pozadi i pridržavaš kolica. Inače će se kotrljati po podu.“

Ponovo je seo na prednje sedište i popustio kočnicu.

„Pa je l' ti svaki dan ideš uz ovo brdo?“, Pogledao ju je u retrovizoru.

„Samo kad idem kod Marte. Spavala sam kod nje.“

Ispod lutkinog prekrivača je uzela cvetnu torbicu za šminku i otvorila je da proveri je li sve na mestu. Pidžama s likom lavice Nale, četkica za zube i četka za kosu. Kombi je trupnuo preko još jednog „ležećeg policajca“. Čovek ju je još uvek gledao u retrovizoru.

„Da li si ikada video ovakvu četkicu za zube?“, reče Ranhild i podiže je. Beše to četkica s nogama.

„Ne!“, uskliknu on uzbuđeno. „Odakle ti?“

„Tata mi je kupio. Zar ti nemaš takvu?“

„Ne, ali požeću jednu za Božić.“

Konačno je prešao preko poslednje prepreke i prebacio u drugu brzinu. Motor je grozno zakrčao. Devojčica je sedela na podu kombija i pridržavala kolica. Baš je slatka, pomislio je, naročito u toj crvenoj trenerci, kao zrela bobica. Zviždukao je neku melodiju i osećao se kao da je na vrhu sveta, na svom tronu za volanom, s njom. Kao na vrhu sveta.

* * *

Selo je ležalo u dolini, na kraju fjorda, u podnožju planine. Kao jezerce u kome je voda i suviše mirna. A svi znaju da je samo tekuća voda sveža. Selo je bilo opštinsko pastorče, a putevi do njega behu neopisivo loši. S vremena na vreme autobus bi se udostojio da stane kraj napuštene mlekare i pokupi one koji su želeli do grada. Noćnih autobusa do sela nije bilo.

Planina Kolen je imala siv, oštar vrh, koji su seljani praktično zaboravili, a putnici iz daleka rado posećivali. Razlog interesovanju behu neobični minerali u stenama planine i njena izuzetno retka vegetacija. Vedrim danima s vrha planine se čulo slabašno zveckanje – neko bi pomislio da je ukleta. Međutim, zvuk je dolazio od ovaca na ispaši. Ivice planine, obavijene izmaglicom, delovale su plavo i vazdušasto, poput mekog filca prošaranog vunastim velom magle.

Konrad Sejer je na karti vrhom kažiprsta pratio glavni put. Približavali su se kružnom toku. Policajac Karlsen sedeo je za volanom, budno motreći okolna polja dok je sledio uputstva.

„Sad treba da skreneš u Ulicu Gnejsvejen, zatim uz Šiferbaken, pa levo u Ulicu Feltspatvejen. Ulica Granitvejen zavija desno i slepa je“, zamišljeno reče Sejer. „Broj pet bi trebalo da je treća kuća s leve strane.“

Bio je napet. Glas mu je zvučao grublje nego inače.

Karlsen je skrenuo u naselje i prešao „ležeće policajce“. Kao i drugde, pridošlice su grupisale kuće podalje od ostatka zajednice. Osim što su se čula uputstva, u kolima je uglavnom vladala tišina. Približavajući se kući, bodrili su se da se dete možda već vratilo. Možda sedi u majčinom krilu, zbunjena i posramljena zbog gužve koju je izazvala. Jedan je po podne, znači, nema je već pet sati. Dva sata bi se moglo razumeti, ali pet je zaista bilo previše. Nemir je rastao, poput mrtve tačke u grudima gde je krv jednostavno odbijala da teče. Obojica su imali decu: Karlsenovoj ćerki bilo je osam godina, a Sejer je već imao unuka od četiri. Tišinu su ispunjavale slike koje su se mogle ispostaviti kao tačne – i to je tištalo Sejera dok su se parkirali ispred kuće.

Kuća broj pet je bila niska, belih zidova oivičenih tamno-plavim. Tipična montažna kućica, sasvim bezlična, ali s ukrašnjim šalonima i zaobljenim ivicama zabata, poput sobe za igru. Dvorište je bilo lepo uređeno. Velika veranda s krivudavom ogradom okruživala je čitavu kuću, koja se nalazila gotovo na vrhu uzvišenja, s pogledom na čitavo selo, maleno, veoma lepo, oivičeno imanijama i njivama. Patrolno vozilo, koje je stiglo pre njih, stajalo je pored poštanskog sandučeta.

Sejer je išao napred; pažljivo je obrisao cipele o otirač i sagnuo glavu pri ulasku u dnevnu sobu. Bio je potreban samo trenutak da shvate šta se dešava. Još se nije vratila, a u vazduhu se osećala panika. Majka, snažna žena u kariranoj haljini, sedela je na dvosedu. Odmah pored nalazila se policajka, s rukom na njenom ramenu. Sejer je gotovo mogao da omiriše užas u sobi. Majka se iz sve snage upinjala da zadrži suze, možda čak i da ne vrisne. Zadihala bi se od najmanjeg napora, što je postalo očigledno kad je ustala da se rukuje s njim.

„Gospođo Album“, obratio joj se. „Koliko sam razumeo, traže je?“

„Da, nekoliko suseda je krenulo s psom.“

Ponovo je utonula u dvosed.

„Moramo da se ispomažemo.“

Seo je u naslonjač naspram nje i nagnuo se napred, uporno je gledajući.

„Poslaćemo patrolu s psima. E sad, morate mi reći sve o Ranhild. Kakva je, kako izgleda, šta ima na sebi.“

Nije bilo odgovora, samo neprekidno klimanje glavom. Usta su joj izgledala ukočeno i smrznuto.

„Jeste li telefonirali svima kod kojih bi mogla da ode?“

„Nema ih mnogo“, promrmljala je. „Sve sam zvala.“

„Imate li rođake u selu?“

„Ne. Nismo odavde.“

„Da li Ranhild ide u obdanište ili u predškolsko?“

„Nije bilo mesta.“

„Ima li braće i sestara?“

„Ne, imamo samo nju.“

Pokušala je da uzdahne bez šuma.

„Prvo i osnovno“, reče Sejer, „odeća. Budite što je moguće određeni.“

„Crvena trenerka“, promucala je žena, „s lavom na grudima. Zelena vetrovka s kapuljačom. Jedna patika crvena, druga zelena.“

Zamuckivala je; činilo se da je glas izdati.

„A Ranhild? Opišite mi je.“

„Metar i deset, osamnaest kilograma. Sasvim svetla kosa. Upravo smo bili na sistematskom pregledu, obaveznom u šestoj godini.“

Otišla je do zida gde su, iznad televizora, bile okačene brojne fotografije. Na većini se nalazila Ranhild, a bila je i jedna gospođe Album u narodnoj nošnji i jedna s čovekom u maskirnoj uniformi norveške vojske, verovatno mužem. Odabrala je jednu na kojoj se devojčica osmehivala i pružila mu je. Kosa joj je bila skoro bela, iako majčina beše crna kao ugalj, dok je otac bio plav. Ispod beretke mu je provirivao čuperak.

„Kakva je ona?“

„Puna poverenja“, uzdahnula je. „Razgovara sa svima.“ Uzdrhtala je zbog toga što je upravo rekla.

„Takva deca se, zapravo, najbolje snađu u svetu“, odlučno reče Sejer. „Sliku ćemo morati da ponesemo.“

„Shvatam.“

„Recite mi, kuda deca iz sela vole da idu u šetnju?“

„Do fjorda. Do plaže Prestegor ili do Horgena. Ili na vrh Kolenaa. Neki se popnu do rezervoara, a drugi odlaze u šumu.“

Provirio je kroz prozor i ugledao crne grane.

„Da li je iko video Ranhild otkako je otišla?“

„Martin sused ju je sreo ispred garaže kad je pošao na posao. Razgovarala sam s njegovom ženom.“

„A gde živi Marte?“

„U Kristalenu, svega nekoliko minuta odavde.“

„Imala je kolica?“

„Da. Ružičasta, *Brio*.“

„Kako se zove taj sused?“

„Valter“, rekla je iznenađeno. „Valter Isaksen.“

„Gde ga mogu naći?“

„Radi u *Dino industriji*, u kadrovskom.“

Sejer ustade, priđe telefonu i pozva informacije, potom okrenu broj i sačeka.

„Moram hitno da razgovaram s jednim od vaših zaposlenih. Zove se Valter Isaksen.“

Gospođa Album mu sa dvoseda uputi zabrinuti pogled. Karlsen je kroz prozor pažljivo osmatrao plave obronke, polja i beli crkveni toranj u daljini.

„Konrad Sejer, iz policije“, kratko reče on. „Zovem vas iz Ulice Granitvejen 5 i mislim da znate zbog čega.“

„Ranhild se još nije vratila?“

„Ne. Ali čujem da ste je videli jutros kad ste izašli iz kuće.“

„Zatvarao sam vrata od garaže.“

„Da niste možda pogledali na sat?“

„Bilo je osam i šest. Malo sam kasnio.“

„Sigurni ste u vreme?“

„Imam digitalni sat.“

Sejer je začutao, pokušavajući da se priseti puta kojim su se dovezli.

„Dakle, ostavili ste je iza sebe u osam i šest, ispred garaže i odvezli se pravo na posao?“

„Da.“

„Išli ste Gnejsvejenom do autoputa?“

„Tako je.“

„Pretpostavljam da u to vreme većina vozi ka gradu, pa u suprotnom pravcu i nema mnogo vozila.“

„Upravo tako.“

„Kroz naše selo ne prolaze magistralni putevi, a niko sa strane ne dolazi na posao.“

„Jeste li se mimoišli s nekim vozilom?“

Čovek začuta. Sejer je čekao. U sobi je vladao muk kao u grobnici.

„Da, zapravo, jesam, dole u ravnici. Tik pre kružnog toka. Bio je to kombi, mislim, ružan i oljušten. Išao je prilično sporo.“

„Ko ga je vozio?“

„Muškarac“, reče on s oklevanjem. „Jedan muškarac.“

* * *

„Ja sam Rejmond“, osmehnuo se.

Ranhild podiže pogled, ugleda nasmejano lice u retrovizoru i planinu Kolen okupanu jutarnjom svetlošću.

„Hoćeš da se provozamo?“

„Mama me čeka.“

Izgovorila je to tonom male pametnice.

„Jesi li bila nekad na vrhu Kolena?“

„Jedanput, s tatom. Poneli smo i hranu.“

„Možemo i da se odvezemo tamo“, objasnio je. „Sa zadnje strane. 'Oćemo do vrha?“

„Hoću kući“, rekla je, sad već pomalo nesigurno.

Prebacio je u nižu brzinu i zaustavio kombi.

„A da se provozamo samo malo?“, reče on slabašnim glasom.

Ranhild pomisli kako zvuči baš tužno. Nije navikla da odbija odrasle. Ustala je, prišla prednjem sedištu i nagnula se.

„Samo nakratko“, ipak je rekla. „Do vrha i odmah nazad, kući.“

Vratio se na Feltspatvejen i ponovo krenuo nizbrdo.

„Kako se ti zoveš?“

„Ranhild Elise.“

Promeškoltio se i prekorno zakašljao.

„Ranhild Elise. Ne možeš ići u kupovinu tako rano. Tek je osam i petnaest. Prodavnice su zatvorene.“

Nije odgovorila. Podigla je Elise iz kolica, stavila je u krilo i ispravila joj haljinu. Zatim joj je izvadila cuclu. Lutka je istog trenutka zaplakala kao beba, ali s metalnim prizvukom.

„Šta je to?“

Naglo je zakočio i pogledao u retrovizor.

„Ma to je samo Elise. Rasplače se kad joj uzmem cuclu.“

„Ne sviđa mi se taj zvuk. Vрати je.“

Sedeo je za volanom, uznemiren, i kombi je švrljao tamo-amo.

„Tata bolje vozi od tebe“, rekla je.

„Pa ja sam morao da naučim sâm“, nadureno reče on. „Niko nije hteo da me uči.“

„Zašto?“

Nije odgovorio, samo je odmahnuo glavom. Kombi je sada već bio na autoputu. Vozio je drugom brzinom do kružnog toka i dok je motor urlao, prošao kroz raskrscnicu.

„Stižemo do Horgena“, reče devojčica zadovoljno.

I dalje je ćutao. Deset minuta kasnije skrenuo je levo, uz šumovitu strminu. Prošli su pored nekoliko imanja s crvenim ambarima i ponekim parkiranim traktorom. Nikoga nisu videli. Put se sve više sužavao i imao sve više rupa. Ranhild se već

pomalo umorila od pridržavanja kolica, pa je spustila lutku na pod i nogom zaglavila točkove.

„Evo ovde živim“, iznenada reče on i zaustavi kombi.

„Sa ženom?“

„Ne, s mojim tatam. Ali on leži u krevetu.“

„Zar još nije ustao?“

„Ne, on stalno leži.“

Radoznalo je provirila kroz prozor i ugledala čudnu kućicu. Nekada je to bila koliba, pa su je dograđivali, jednom, pa još jednom. Svi delovi su bili različite boje. Pored kuće se nalazila garaža od talasastog čeličnog lima. Dvorište beše zaraslo. Zarđalu staru drljaču polako su gušile koprive i maslačci. Ali Ranhild nije zanimala kuća, pažnju joj je privuklo nešto drugo.

„Zečevi!“, reče ona slabašno.

„Da“, zadovoljno odgovori on. „Hoćeš da ih vidiš?“

Iskočio je iz kombija, otvorio zadnja vrata i spustio je. Hodao je čudno, noge su mu bile neprirodno kratke i prilično krive. Imao je mala stopala. Široki nos je skoro dodirivao donju usnu koja je malčice štrčala. Iz nosa mu je visila velika bistra kap. Ranhild je shvatila da nije toliko star, iako se u hodu teturao kao starac. Ali i to je bilo neobično. Lice dečaka na ostarelom telu. Odgegao se do zečarnika i otvorio vratanica. Ranhild je stajala opčinjena.

„Mogu li da držim jednog?“

„Da. Samo izaberi.“

„Onog smeđeg, malog“ rekla je, zanesena.

„To je Posan. On je najlepší.“

Otvorio je vratanica i izvukao debeljuškastog klempavog zečića boje kafe s dosta šlaga. Poprilično se ritao, ali čim ga je Ranhild uzela u ruke, smirio se. Na trenutak je zanemela. Osećala je kako mu srce tuče dok mu je pažljivo milovala uho. Pod njenim prstima delovalo je kao somot. Crni nosić mu se sjajio i bio vlažan poput sladića. Rejmond je stajao kraj nje i posmatrao je. Devojčica je bila samo njegova, a niko ih nije video.

* * *

„Slika će“, reče Sejer, „biti prosleđena novinama sve sa opisom. Ako ne bude drugih vesti, objaviće je večeras.“

Irene Album se prostrla po stolu i zajecala. Ostali su nemo gledali u svoje šake i u njena leđa koja su se tresla. Policajka je sedela sa spremnom maramicom. Karlsen škripnu stolicom i pogleda na sat.

„Da li se Ranhild boji pasa?“, upita Sejer.

„Zašto pitate?“ Majka je bila zbunjena.

„Ponekad kad pošaljemo patrolu s psima u potragu za decom, ona se sakriju čim začuju nemačke ovčare.“

„Ne, ne plaši ih se.“

Reči su joj odzvanjale u glavi. *Ne plaši ih se.*

„Niste uspeli da pronađete supruga?“

„U Narviku je, na vežbi“, prošapta. „Negde na visoravni.“

„Zar ne koriste mobilni?“

„Van dometa su.“

„A ti ljudi što je traže, ko su oni?“

„Dečaci iz susedstva koji su preko dana kod kuće. Jedan od njih je poneo telefon.“

„Koliko su već napolju?“

Pogledala je u zidni sat. „Preko dva sata.“

Glas joj više nije podrhtavao. Sada je zvučala drogirano, skoro letargično, kao u polusnu. Sejer se ponovo nagnu i reče joj polako i razgovetno:

„To čega se najviše bojite najverovatnije se *nije* dogodilo. Shvatate? Deca obično nestaju iz najbezveznijih razloga. A činjenica je da se neprestano gube, upravo zato što su deca. Nemaju osećaj za vreme i neodgovorna su, a toliko su ludo radoznala da će slediti ama baš svaku ludost koja im padne na pamet. Takva su deca i zato se stalno gube. Ali po pravilu se vrate isto onako neočekivano kao što su i nestala. Često i nemaju

dobro objašnjenje za to gde su bila i šta su radila. Ali uglavnom“, uzdahnuo je, „uglavnom se vrate zdrava i čitava.“

„Znam“, rekla je, zureći u njega. „Ali nikada ranije nije odlutala!“

„Raste i razvija se“, reče on ubedljivo. „Lakše se odvaži na pustolovinu.“

Bože pomози, pomislio je istog trena, na sve imam odgovor. Ustao je i okrenuo drugi broj, protiveći se porivu da ponovo pogleda na sat – to bi ih samo podsetilo kako vreme neumitno protiče, a to im sada ne ide naruku. Dobio je dežurnog oficira, ukratko ga obavestio o situaciji i zamolio da pozove dobrovoljačku spasilačku jedinicu. Zatim mu je izdiktirao adresu u Granitvejenju i dao kratak opis devoјčice: obučena u crveno, kosa gotovo bela, ružičasta kolica za lutku. Pitaо je da li je u međuvremenu bilo poruka; ali ništa još nije stiglo. Ponovo je seo.

„Da li je Ranhild u poslednje vreme pominjala nekoga koga lično ne poznajete?“

„Ne.“

„Da li je imala novca? Možda traži kiosk?“

„Ovo je malo mesto“, nastavio je. „Je li se možda desilo da ju je neki sused nekada povezao?“

„Da, ponekad se desi. Na ovoj padini ima stotinak kuća i gotovo sve poznaje. Dešavalo se da ona i Marte odu u crkvu, svaka sa svojim kolicima, pa da ih neko od suseda vrati kući.“

„Postoji li neki poseban razlog da idu u crkvu?“

„Tamo je sahranjen jedan dečkić koga su poznavale. UBERU cveće i polože ga na grob, pa se onda vrate kući. Mislim da im je to prilično uzbudljivo.“

„Jeste li je potražili kod crkve?“

„Pozvala sam Martine roditelje oko deset sati. Kad mi je Marte rekla da je Ranhild otišla oko osam, uletela sam u auto. Vrata sam ostavila otvorena za slučaj da dođe dok je tražim. Odvezla sam se do crkve i do benzinske pumpe *Fina*, pogledala u automehaničarskoј radionici i iza mlekare, a onda sam otišla i

do školskog dvorišta, pošto tamo imaju razne penjalice i slične stvari. Na kraju sam bila i u obdaništu. Toliko se radovala što će poći u školu da je...“

Jecaji je ponovo savladaše. Dok je plakala, ostali su sedeli i čekali. Oči joj behu naduvene, a suknju je, u očaju, gužvala prstima. Nekoliko trenutaka kasnije jecaji uminuše i ponovo je obuze letargija, kao štiti koji će je sačuvati od jezivih mogućnosti koje su im visile nad glavom.

Zazvonio je telefon. Iznenađno zlokobno zvono. Poletela je da se javi, ali je Rebus zaustavi blagim pokretom ruke. Podigao je slušalicu.

„Halo? Da li je Irene tu?“

Bio je to dečaćki glas. „Ko je traži?“

„Turbjern Haugen. Tražimo Ranhild.“

„Razgovaraš s policijom. Imate li nekih novosti?“

„Bili smo u svim kućama na grebenu. Ama baš u svakoj. Ali mnogi ljudi nisu bili kod kuće, mada, sreli smo jednu gospođu u Feltspatvejenu. Neki veliki kombi joj je ušao u dvorište unazad i okrenuo se, znate, ona živi u broju jedan. Pomislila je da se radi o raznosaćkom kombiju. A u njemu je videla devoјčicu bele kose, u zelenoj vetrovci. Imala je repić navrh glave. Ranhild često ima takvu frizuru.“

„Nastavi.“

„Kombi se okrenuo nasred padine i ponovo spustio nizbrdo. Nestao je iza krivine.“

„Znaš li u koliko sati?“

„Jutros u osam i petnaest.“

„Možeš li da dođeš u Granitvejen?“

„Brzo ćemo stići, sad smo kod kružnog toka.“

Spustio je slušalicu. Irene Album je još uvek stajala.

„Šta je bilo?“, prošaptala je. „Šta kažu?“

„Neko ju je video“, odgovorio je polako. „Ušla je u jedan kombi.“